

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Jihočeská vědecká knihovna v Českých Budějovicích**, se sídlem Na Sadech 26 - 27, České Budějovice, zastoupena Mgr. Pavlem Slabým, advokátem, se sídlem Riegrova 2668/6c, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 11. 2010, č. j. 10 Ca 24/2008 – 210,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce P. Č. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 11. 2010, č. j. 10 Ca 24/2008 - 210, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 15. 11. 2010, č. j. 10 Ca 24/2008 - 210, zamítl návrh žalobce P. Č. ze dne 4. 2. 2009 o osvobození od soudních poplatků.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že žalobce po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti Jihočeské vědecké knihovny v Českých Budějovicích (stran žádosti o poskytnutí informací) požádal dne 13. 2. 2008 o osvobození od soudních poplatků. Tato žádost byla usnesením krajského soudu ze dne 3. 3. 2008, č. j. 10 Ca

24/2008 - 15, zamítnuta, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 7 Ans 2/2008 - 35, pak byla zamítnuta i kasační stížnost žalobce směřující proti citovanému usnesení krajského soudu. Usnesením krajského soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 10 Ca 24/2008 - 49, byla zamítnuta i další žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků ze dne 11. 8. 2008 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, č. j. 7 Ans 4/2008 - 68, byla zamítnuta kasační stížnost žalobce směřující proti uvedenému usnesení krajského soudu. Usnesením ze dne 21. 1. 2009 vyzval krajský soud žalobce, aby do 7 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 2000 Kč (toto usnesení bylo adresátovi doručeno dne 27. 1. 2009). Žalobce v podání ze dne 4. 2. 2009 opětovně požádal o osvobození od soudních poplatků. Na podporu své žádosti předložil krajskému soudu kopii oznámení Městského úřadu v Poličce ze dne 4. 5. 2007, že mu byl přiznán příspěvek na živobytí ve výši 3126 Kč měsíčně počínaje měsícem květnem 2007, kopii oznámení téhož úřadu ze dne 7. 1. 2008, že mu byla přiznána dávka doplatek na bydlení ve výši 2900 Kč měsíčně od ledna 2008 a posléze předložil i kopii potvrzení Městského úřadu v Poličce ze dne 28. 1. 2009 o poskytování dávky pomoci v hmotné nouzi-příspěvku na živobytí (toto potvrzení bylo vydáno pro zdravotnická zařízení, kterým se hradí regulační poplatky). Usnesením krajského soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 10 Ca 24/2008 - 79, byla žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků ze dne 4. 2. 2009 zamítnuta. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2009, č. j. 7 Ans 1/2009 - 100, bylo toto usnesení krajského soudu zrušeno, a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud si v tomto řízení nejprve ujasnil, že žaloba, kterou se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti, podléhá soudnímu poplatku ve výši 1000 Kč (položka 14a bod 2 písm. d/ zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). V dalším řízení pak již musel vycházet pouze z písemností připojených žalobcem k žádosti ze dne 4. 2. 2009 (kopie oznámení Městského úřadu v Poličce ze dne 4. 5. 2007, že byl žalobci přiznán příspěvek na živobytí ve výši 3126 Kč měsíčně, počínaje měsícem květnem 2007, kopie oznámení téhož úřadu ze dne 7. 1. 2008, že byl žalobci přiznán doplatek na bydlení ve výši 2900 Kč měsíčně od ledna 2008, kopie potvrzení Městského úřadu v Poličce ze dne 28. 1. 2009 o poskytování pomoci žalobci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí, byť vůbec nedokazuje konkrétní výši dávky (toto potvrzení bylo vydáno pro zdravotnická zařízení, kterým se hradí regulační poplatky). Tento postup byl zvolen proto, že žalobce - přes rozsáhlé a podrobné poučení ze dne 14. 7. 2009 o optimálním postupu - nevyhověl krajskému soudu a nedodal mu vyplněný formulář vzor 060 o. s. ř., ani žádnou jinou listinu dokládající jeho nemajetnost a nemožnost opatřit si finanční prostředky jinak. Krajský soud dovodil, že ze žalobcem předložených, byť neaktuálních písemností, lze usuzovat jen na otázku dostatku prostředků, nikoliv však již na druhou podstatnou složku, kterou je možnost opatřit si prostředky vlastním přičiněním žadatele. Tento stav však nevznikl v důsledku pasivního přístupu krajského soudu, ale proto, že žalobce v uvedeném směru neunesl své důkazní břemeno. Již tyto skutečnosti jsou samy o sobě důvodem pro to, aby žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků nebylo vyhověno. Podle předložených kopií veřejných listin tak činí celková částka, se kterou může žalobce disponovat, minimálně 6026 Kč. Přestože celkové disponibilní měsíční prostředky žalobce, které se pohybují v úrovni kolem 6000 Kč, nelze považovat za jednoznačně prokázané (nehledě na to, že v důsledku nečinnosti žalobce nemohly být ani posouzeny jeho možnosti opatřit si vlastním přičiněním jiné prostředky), nečiní výše soudního poplatku (1000 Kč) nepřiměřenou

částku, aby ji nemohl žalobce uhradit. Žalobce tedy nesplnil svou zákonnou povinnost doložit, že nemá dostatečné prostředky, a krajský soud proto usnesením ze dne 19. 8. 2009, č. j. 10 Ca 24/2008- 127, návrh žalobce na osvobození od soudních poplatků opět zamítl. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 Ans 3/2009 - 184, však bylo zrušeno i uvedené usnesení krajského soudu, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud vyšel v tomto řízení z písemností připojených žalobcem k žádosti ze dne 4. 2. 2009 a z vyjádření Městského úřadu v Poličce ze dne 18. 10. 2010, které si sám vyžádal. Z kopie oznámení Městského úřadu v Poličce ze dne 4. 5. 2007, č. j. 4961/2007/POL, zjistil, že byl žalobci přiznán příspěvek na živobytí ve výši 3126 Kč měsíčně, počínaje měsícem květnem 2007, z kopie oznámení téhož úřadu ze dne 7. 1. 2008, č. j. 73/2008/POL, pak zjistil, že žalobci byl přiznán doplatek na bydlení ve výši 2900 Kč měsíčně od ledna 2008 a z kopie potvrzení Městského úřadu v Poličce ze dne 28. 1. 2009, č. j. 681/2009/POL, posléze zjistil, že žalobce je od 28. 1. 2009 příjemcem příspěvku na živobytí (toto potvrzení bylo vydáno pro zdravotnická zařízení, kterým se hradí regulační poplatky a lze ho uplatnit pro uvedený účel po dobu 30 dnů od data jeho vydání). Z vyjádření Městského úřadu v Poličce ze dne 18. 10. 2010, resp. z ověřené kopie sdělení České správy sociálního zabezpečení-Okresní správy sociálního zabezpečení České Budějovice ze dne 23. 1. 2008 a z výpisu ze záznamu o jednání ze dne 16. 11. 2007 (posouzení zdravotního stavu) krajský soud zjistil, že žalobce je plně invalidní s další kontrolou stanovenou na leden 2011. Jinak žalobce nepředložil žádné jiné listiny dokládající jeho nemajetnost a neschopnost obstarat si finanční prostředky. Krajský soud pak uvážil o těchto skutkových zjištěních tak, že z nich lze usuzovat jen na jednu stránku poměrů žalobce jako žadatele o osvobození od soudních poplatků (dostatek či nedostatek prostředků). Z těchto zjištění však již nelze usuzovat na možnost žalobce opatřovat si prostředky i vlastním přičiněním, ačkoliv tato složka je podstatným atributem předpokladu úspěšnosti žádosti o osvobození od soudních poplatků. Žalobce však v tomto směru neunesl důkazní břemeno, i když byl krajským soudem opakovaně obeznámen o podmínkách pro osvobození od soudních poplatků (o osvobození lze uvažovat u těch žadatelů, kteří nemají dostatek finančních prostředků a nemohou si bez svého vlastního zavinění obstarat sami prostředky pro svou obživu). Krajský soud veden těmito úvahami dovodil, že žalobce měsíčně prokazatelně disponuje s částkou minimálně 6026 Kč, což činí cca částku 70 000 Kč za rok. Celkové disponibilní částky za měsíc však nelze považovat v případě žalobce za jednoznačně prokazatelné, protože jiná tvrzení či jiné doklady žalobce nepředložil. Invalidita zmiňovaná ve sdělení České správy sociálního zabezpečení-Okresní správy sociálního zabezpečení České Budějovice sama o sobě ještě neodůvodňuje závěry o nemožnosti žalobce, aby si svým přičiněním své příjmy zvýšil. I kdyby však žalobce tuto nemožnost doložil (což neučinil a neunesl tak břemeno tvrzení), nejeví se výše soudního poplatku 1000 Kč, ve srovnání s ročním příjmem žalobce ve výši 70 000 Kč, natolik nepřiměřenou, aby žalobce nemohl zaplatit soudní poplatek. Stranou přitom nelze ponechat ani motivaci pro podávání žalob. Žalobce musí při podávání žalob v rámci správního soudnictví také zvažovat, zda jeho návrhy neslouží jen jako bezplatný prostředek k ventilování sporů s žalovanými stranami soudní cestou, aniž by byly splněny předpoklady ochrany poskytované subjektivním veřejným právům. Krajský soud je přesvědčen, že soudní ochrana by měla nastupovat až tam, kde selhávají běžné společensko-ekonomické instrumenty řešení problémů. To zřejmě u žalobce chybí. Žalobce nemůže

podávat žalobu jako svévolný prostředek, kterým hodlá demonstrovat vlastní přesvědčení v souzené věci. Musí tedy i zvažovat, zda své návrhy podává opodstatněně až po využití jiných (nejen právních) prostředků běžných v životě společnosti (ostatně v případě úspěšných žalob by mu byl soudní poplatek žalovanou stranou uhrazen). Správní soudnictví proto nemůže být fórem, na kterém se budou bezplatně projednávat časté spory soukromoprávního charakteru, ačkoliv jeho primárním posláním je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob.

Krajský soud proto z uvedených důvodů napadeným usnesením ze dne 15. 11. 2010, č. j. 10 Ca 24/2008 - 210, zamítl návrh žalobce na osvobození od soudních poplatků.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou obsahově opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítá, že napadené usnesení krajského soudu ignoruje pokyny Nejvyššího správního soudu, obsažené ve zrušovacím rozsudku ze dne 19. 8. 2010, neobsahuje ani výrok o nákladech řízení, poučení o opravném prostředku neodpovídá výroku tohoto rozhodnutí, není v souladu s ustanovením § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. a je doprovázeno nezákonným usnesením na č. l. 218 s výzvou k zaplacení soudního poplatku za žalobu do 7 dnů. Jelikož je opětovné posouzení žádosti o osvobození od soudních poplatků nesmyslné, lživé a šikanózní, musí se též domáhat i „odkladu účinnosti“ usnesení krajského soudu na č. l. 218 soudního spisu z důvodu jeho svévolnosti. Pokud jde o rozhodnutí stran neosvobození od soudních poplatků, požaduje nejen vydání nového rozhodnutí, ale i přiznání náhrady nákladů řízení za celé dosavadní řízení ve výši 590 Kč (papír, poštovné, jízdné, tužka). Pokud pak jde o správní senát krajského soudu navrhuje, aby mu byla věc odňata z důvodu sociálních předsudků a opakovaného šikanózního postupu; současně také navrhuje přikázání věci jinému senátu Nejvyššího správního soudu. Sedmý senát tohoto soudu pochybil tím, že dne 19. 8. 2010 rozhodl o provedení důkazů dalšími listinami u krajského soudu (nikoliv tedy listinami založenými ve spise v den rozhodování soudu), dále dal pokyn k vyžádání spisového materiálu netýkajícího se věci samé, k opětovnému zaslání již 4 roky vadného formuláře vzor 060 o. s. ř. a rozhodoval ve věci poplatkové povinnosti již čtyřikrát v procesu bez jediného výsledku.

Nejvyšší správní soud nedal krajskému soudu pokyn, aby se Městský úřad v Poličce vyjádřil k tomu, zda bylo rozhodnutí o přiznání státních příspěvků zákonné i správné. Kasační soud nedal krajskému soudu ani pokyny k tomu, aby od něho vyžadoval sdělení „rozhodných skutečností, týkající se nemožnosti zvýšit si vlastní aktivitou své příjmy“. Ostatně o možnostech zvýšit si vlastním přičiněním své příjmy hovoří jeho prohlášení ze dne 18. 8. 2008 na č. l. 45 až 47 soudního spisu i ze dne 19. 4. 2010 na č. l. 179 soudního spisu. Proto nemá žádného důvodu vyplňovat formulář 060 o. s. ř. znovu, když se nic rozhodného nezměnilo. Krajský soud proto bez jakékoliv opory v podkladech uzavírá, že účastník řízení odmítl sdělit objektivní důvody, pro které není schopen si vlastní aktivitou zvýšit své příjmy. Tyto důvody spočívají právě ve zdravotních důvodech. Požadavek krajského soudu stran možnosti zvýšit si vlastním přičiněním svůj příjem je proto požadavkem veskrze asociálním, svědčícím o argumentační nouzi. U invalidní osoby je ona

nemožnost přímo „implicitní“. Není také pravdivá interpretace podání ze dne 20. 10. 2010 na č. l. 203 soudního spisu. Jelikož žádný orgán státní správy nevydává doklad o nemajetnosti, požadavek na doložení takového dokladu je šikanózní. Pokud pak uvede v čestném prohlášení, že nemá žádné příjmy, pak s ohledem na materiální stránku toho prohlášení je zřejmé, že žádné příjmy nemá. Zákonný není ani požadavek krajského soudu vyjadřující přání „nesuďte se, když na to nemáte, či si nejste jistý opodstatněností žaloby“. Krajský soud ostatně jen opakuje aritmetické počty o nízkosti soudního poplatku vzhledem k disponibilnímu příjmu, navzdory zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Ans 1/2009.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud opět netrvá, pokud jde o podmínky řízení o kasační stížnosti, na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Osvobození od soudních poplatků i právo na bezplatné zastoupení se váže k posouzení poměrů konkrétního žadatele. Nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků přitom vylučuje i právo na bezplatné zastoupení (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu je rozhodnutí (usnesení), jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení advokátem, znamenalo jen další řetězení téhož problému. Trvání na těchto podmínkách, vzhledem ke specifické povaze napadeného usnesení, by vedlo k popření cíle, jež účastník podáním žádosti sledoval a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, zda účastník měl být od soudních poplatků osvobozen či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, dostupný na www.nssoud.cz).

Konstantní judikatura Ústavního soudu vyslovila závěr, že „rozhodnutí o tom, zda jsou splněny zákonem stanovené předpoklady pro přiznání osvobození od soudních

poplatků, spadá výhradně do rozhodovací sféry obecných soudů a s ohledem na ústavně zaručený princip nezávislosti soudů (čl. 82 Ústavy), Ústavnímu soudu nepřísluší přehodnocovat závěry, ke kterým obecný soud při zvažování důvodnosti uplatněného nároku dospěl. Přiznané osvobození od soudního poplatku navíc může být kdykoliv za řízení, případně i se zpětnou účinností odejmuto, pokud se prokáže, že poměry účastníka osvobození neodůvodňují nebo neodůvodňovaly (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2000, sp. zn. IV. ÚS 271/2000).

Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že musí trvat na svých závěrech, které vyslovil v této věci již v předchozích rozsudcích, a jež znovu opakuje pro větší instruktivnost a přehlednost.

Individuální osvobození od soudních poplatků je procesní institut, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživých poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona o soudních poplatcích. Tento druh osvobození od soudních poplatků je zařazen v ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s., v němž je kromě jiného uvedeno, že účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.

Při rozhodování o osvobození od soudních poplatků se mimo ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. též aplikuje - za použití ustanovení § 64 s. ř. s. - i ustanovení § 138 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Podle tohoto zákonného ustanovení lze přiznat účastníku řízení osvobození od soudních poplatků, odůvodňují-li to poměry účastníka, a to zcela nebo zčásti. Žadatel je přitom povinen soudu prokázat věrohodným způsobem své majetkové a sociální poměry. Při rozhodování o osvobození od soudních poplatků pak soud přihlíží k celkovým majetkovým poměrům žadatele, k výši soudního poplatku, k nákladům, které si pravděpodobně vyžádá dokazování, k povaze uplatněného nároku a k dalším obdobným okolnostem. Při hodnocení majetkových poměrů žadatele je třeba přihlédnout nejen k výši jeho příjmů a množství disponibilních finančních prostředků, ale též k jeho možnosti si tyto prostředky opatřit. Rozhodnutí o žádosti pak musí vždy vycházet z konkrétního posouzení naplnění výše uvedených podmínek a musí odpovídat tomu, aby žadateli nebylo jen pro jeho majetkové a sociální poměry znemožněno uplatňovat nebo bránit své právo. Osvobození od soudních poplatků je proto možno přiznat pouze osobě, která objektivně není schopna soudní poplatek zaplatit a nemá jinou možnost, jak se domoci svých práv než cestou soudního řízení. Vždy je však nutno přihlížet i ke konkrétním možnostem žadatele finanční prostředky si opatřit. Objektivní hlediska pro posuzování poměrů žadatele, resp. jejich tíživosti, v současné době nejsou v platném právu vyjádřeny. Soudy jsou proto nuceny
překlenout tento nedostatek v každém konkrétním případě interpretací. Vyhodnocení vše ch okolností, které v této věci vypovídají o poměrech žadatele je tak věcí úvahy soudu a promítá se do závěru, zda je žadatel, s ohledem na své poměry, schopen zaplatit soudní poplatky. Jestliže mu to jeho poměry nedovolují, je soud povinen mu přiznat tomu odpovídající osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu nebo zčásti.

Předmětem napadeného usnesení krajského soudu je posouzení opodstatněnosti žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků ze dne 4. 2. 2009.

Z dikce ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. především vyplývá, že účastník může být osvobozen od soudních poplatků při splnění těchto tří základních předpokladů: a) podání žádosti o osvobození od soudních poplatků, b) podaný návrh (na zahájení řízení) není zjevně neúspěšný, c) doložení nedostatku prostředků.

Ve spise Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 10 Ca 24/2008 je založena stěžovatelova žaloba ze dne 13. 2. 2008 a žádost stěžovatele ze dne 4. 2. 2009 o osvobození od soudních poplatků (předpoklad a/). Ze stejného soudního spisu nevyplývá, že by žaloba stěžovatele byla zjevně neúspěšná (například opožděná), a je tedy splněn i předpoklad pod písmenem b). Při zkoumání existence předpokladu c) je potřebné nejprve zdůraznit, že účastníka „zatěžuje“ jak břemeno tvrzení, tak i břemeno důkazní. Jinak řečeno, pokud chce být účastník ohledně své žádosti o osvobození od soudních poplatků procesně úspěšný, musí nejen uvést, v čem spatřuje svůj nedostatek prostředků, který dle jeho názoru vede k tomu, že nemůže soudní poplatek uhradit, ale současně musí i takové tvrzení řádně doložit.

Právní úprava institutu individuálního osvobození od soudního poplatku neukládá krajskému soudu povinnost, aby sám za stěžovatele vyhledával skutečnosti, které by měly charakterizovat nedostatek stěžovatelových prostředků k uhrazení soudního poplatku. Krajský soud také nemůže presumovat finanční potíže stěžovatele, stejně jako existenci dluhů, byť by jinak tyto okolnosti mohly objektivně naplňovat podmínky k úplnému nebo částečnému osvobození od soudních poplatků. V tomto směru by proto ani námitka stěžovatele nemohla mít v řízení o kasační stížnosti naději na procesní úspěch.

Stěžovatel jako žalobce a současně i jako žadatel o osvobození od soudních poplatků uvedl v žádosti ze dne 4. 2. 2009, že nemá prostředky k tomu, aby mohl dostát svým poplatkovým povinnostem, což dokládá listinami obsaženými již ve spise, včetně čestného prohlášení, a nyní i listinami Městského úřadu v Poličce, které uložil u krajského soudu. Ve spise jsou založeny xerokopie oznámení Městského úřadu v Poličce ze dne 4. 5. 2007, č. j. 4961/2007/POL, o tom, že P. Č. byl přiznán příspěvek na živobytí ve výši 3126 Kč měsíčně počínaje květnem 2007, xerokopie oznámení téhož úřadu ze dne 7. 1. 2008, č. j. 73/2008/POL, že P. Č. byl přiznán doplatek na bydlení ve výši 2900 Kč měsíčně od ledna 2008 a xerokopie potvrzení o poskytnutí dávky pomoci v hmotné nouzi-příspěvku na živobytí Městského úřadu v Poličce ze dne 28. 1. 2009, č. j. 681/2009/POL, o tom, že P. Č. je od 28. 1. 2009 příjemcem příspěvku na živobytí (toto potvrzení bylo vydáno pro zdravotnická zařízení, kterým se hradí regulační poplatky a lze ho uplatnit pro uvedený účel po dobu 30 dnů od data jeho vydání). Z vyjádření Městského úřadu v Poličce ze dne 18. 10. 2010 resp. z ověřené kopie sdělení České správy sociálního zabezpečení-Okresní správy sociálního zabezpečení České Budějovice ze dne 23. 1. 2008 a z výpisu ze záznamu o jednání ze dne 16. 11. 2007 vyplývá, že stěžovatel je plně invalidní bez nároku na výplatu invalidního důchodu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že napadené usnesení krajského soudu ignoruje pokyny Nejvyššího správního soudu, obsažené ve zrušovacím rozsudku ze dne 19. 8. 2010, neobsahuje ani výrok o nákladech řízení, poučení o opravném prostředku tohoto usnesení neodpovídá výroku rozhodnutí, není ani v souladu s ustanovením § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. a je doprovázeno nezákonným usnesením na č. l. 218 s výzvou k zaplacení soudního poplatku za žalobu do 7 dnů.

Pokud má napadené usnesení krajského soudu ignorovat pokyny Nejvyššího správního soudu, obsažené ve zrušovacím rozsudku ze dne 19. 8. 2010, není vůbec patrno, které z pokynů má stěžovatel na mysli. Tato námitka je proto nepřezkoumatelná. Výrok o nákladech řízení nemá místo ve výroku usnesení, kterým bylo rozhodnuto tak, že se zamítá návrh na osvobození od soudních poplatků. Je tomu tak proto, že nárok na náhradu nákladů řízení vzniká až na základě pravomocného rozhodnutí soudu, jimiž se řízení u něho končí (§ 151 odst. 1 o. s. ř. za použití ustanovení § 64 s. ř. s.). V tomto případě se řízení u krajského soudu ještě nekončí, neboť o žalobě není rozhodnuto. Není také patrno, o co opírá stěžovatel své tvrzení o tom, že poučení o opravném prostředku tohoto usnesení neodpovídá výroku rozhodnutí. Užité poučení o opravném prostředku odpovídá ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. (stěžovatel musí být zastoupen advokátem) a ustanovení § 106 odst. 2, 4 s. ř. s.(kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí; kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu). Tvrzení stěžovatele, že napadené usnesení krajského soudu není v souladu s ustanovením § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. rovněž nemá oporu v zákoně. Je tomu tak proto, že uvedené ustanovení s. ř. s. hovoří o nepřípustnosti kasační stížnosti proti rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení. Kasační stížnost proti napadenému rozhodnutí o zamítnutí návrhu na osvobození od soudních poplatků však je přípustná. Pokud pak jde o námitku, že napadené usnesení ze dne 15. 11. 2010 je doprovázeno nezákonným usnesením na č. l. 218 s výzvou k zaplacení soudního poplatku za žalobu do 7 dnů, třeba uvést, že v tomto řízení je rozhodováno o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu ze dne 15. 11. 2010, kterým byl zamítnut návrh stěžovatele na osvobození od soudních poplatků, a vůbec není rozhodováno o usnesení na č. l. 218.

Namítá-li stěžovatel, že se musí též domáhat „odkladu účinnosti“ usnesení krajského soudu na č. l. 218 soudního spisu z důvodu jeho svévolnosti, třeba uvést, že Nejvyšší správní soud v rámci projednávané kasační stížnosti nemůže proti tomu usnesení zasahovat. Je tomu tak proto, že v tomto řízení je nyní projednávána kasační stížnost proti usnesení ze dne 15. 11. 2010 a Nejvyšší správní soud proto nemá žádný podklad k přezkumu usnesení na č. l. 218 (toto usnesení, které slouží vedení řízení, je toliko výzvou k zaplacení soudního poplatku, proti němuž není žádný opravný prostředek přípustný). Zákonnost usnesení na č. l. 218 by pak mohl přezkoumávat Nejvyšší správní soud jen v rámci řízení o kasační stížnosti proti případnému usnesení krajského soudu o zastavení řízení v důsledku nezaplacení soudního poplatku. Pokud pak jde o návrh stěžovatele na „odnětí“ věci správnímu senátu Krajského soudu v Českých Budějovicích (zřejmě podle § 9 s. ř. s.), tento postup nepřichází v úvahu v případě, kdy je již vydáno zamítavé rozhodnutí. Stejně tak nelze přikázat věc jinému senátu Nejvyššího správního soudu. Sedmý senát tohoto soudu rozhoduje věc v souladu s rozvrhem práce, podle něhož mu byla přidělena

k vyřízení. Sedmý senát Nejvyššího správního soudu ve zrušovacím rozsudku ze dne 19. 8. 2010 nerozhodoval v rozporu se zákonem, pokud měl za to, že je třeba provést před krajským soudem doplnění důkazního řízení dalšími listinami a vyžádaným spisovým materiálem s cílem získat informace o finančních možnostech stěžovatele. Je tomu tak proto, že podle ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. platí zásada, že správní soud může provést i jiné důkazy než ty, které jsou navrhované.

Nejvyšší správní soud se nebude vyjadřovat ke konstatování stěžovatele v kasační stížnosti, že „Nejvyšší správní soud nedal krajskému soudu pokyn, aby se Městský úřad v Poličce vyjádřil k tomu, zda bylo rozhodnutí o přiznání státních příspěvků zákonné i správné. Kasační soud nedal krajskému soudu ani pokyny k tomu, aby vyžadoval sdělení rozhodných skutečností, týkající se nemožnosti zvýšit si vlastní aktivitou své příjmy“. Je tomu tak proto, že jde jen o konstatování stavu a nejde o konkrétní výtky na adresu krajského soudu, byť jsou implicitně naznačovány.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že neměl žádného důvodu znovu vyplňovat formulář vzoru 060 o. s. ř., když se nic rozhodného nezměnilo. Ostatně o možnostech zvýšit si vlastním přičiněním své příjmy hovořil v prohlášení ze dne 18. 8. 2008 na č. l. 45 až 47 soudního spisu, i ze dne 19. 4. 2010 na č. l. 179 soudního spisu. Krajský soud proto bez jakékoliv opory v podkladech uzavřel, že jako účastník řízení odmítl sdělit objektivní důvody, pro které není schopen si vlastní aktivitou zvýšit své příjmy (tyto důvody však spočívají právě ve zdravotních důvodech).

Účelem osvobození od soudních poplatků je mimo jiné ochrana účastníka, který se nachází v tíživých poměrech bez vlastního zavinění zejména pro objektivní důvody (např. ztráta zaměstnání v důsledku propouštění zaměstnanců, apod.), před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona o soudních poplatcích. Osvobození od soudních poplatků je proto možno přiznat pouze osobě, která objektivně není schopna soudní poplatek zaplatit a nemá jinou možnost, jak se domoci svých práv než cestou soudního řízení. Vždy je však nutno přihlížet i ke konkrétním možnostem žadatele finanční prostředky si opatřit. Tyto okolnosti musí soud rozhodující o žádosti o osvobození od soudních poplatků zkoumat v rámci celkových poměrů účastníka řízení, které odůvodňují úplné nebo částečné přiznání osvobození od soudních poplatků (§ 138 o. s. ř. za použití ustanovení § 64 s. ř. s.). Aktivita žadatele o osvobození od soudních poplatků a jeho možnost zvýšit si příjem vlastním přičiněním má tedy podstatný význam při rozhodování o uvedené žádosti. K prokázání takové aktivity byl stěžovatel vyzván dopisem krajského soudu ze dne 14. 7. 2009. Kasační soud proto obecně nemůže souhlasit s námitkou stěžovatele, že zákonodárce jasně vyjadřuje zákonnou podmínku osvobození od soudních poplatků tak, že rozhodující je jen nedostatek prostředků. Velmi důležitým a zcela běžným podkladem pro rozhodování o žádosti o osvobození od soudních poplatků je vyplněný a potvrzený vzor č. 060 o. s. ř. (Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech k žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce), který je instruktivním materiálem, v němž žadateli postačí jen vyplnit předepsané kolonky k jednotlivým otázkám, případně některé údaje nechat potvrdit a doložit potřebné přílohy. Krajský soud současně s poučením o optimálním postupu zaslal stěžovateli k vyplnění - současně s dopisem ze dne 14. 7. 2009 – formulář vzor 060 o. s. ř. Stěžovatel potvrdil přijetí formuláře dnem 27. 7. 2009, ale ve

stanovené lhůtě 14 dnů tento formulář krajskému soudu nezaslal. Dopisem ze dne 27. 7. 2009 pak krajskému soudu sdělil, že formulář nevyplní a vyjádřil přesvědčení, že jediným vodítkem při posuzování žádosti o osvobození od soudního poplatku je otázka nedostatku prostředků, a nikoliv nemožnost opatřit si prostředky na vedení řízení. Přitom obsahem tohoto vzoru nejsou jen čestná prohlášení žadatele o pravdivosti všeho, co je tam uvedeno. Tak např. k bodům II. a III., pokud je žadatel vyplňuje, je třeba i potvrzení zaměstnavatele, a k bodům IV. až VI. je třeba doložit přílohy, kterými jsou rozhodnutí daňová a rozhodnutí o přiznání dávky z hmotného a sociálního zabezpečení (právě ty byly v případě stěžovatele aktuální, neboť by tak byly odstraněny pochybnosti stran věrohodnosti předložených listin). Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud nepochybil, pokud stěžovateli zaslal k vyplnění a zpětnému odevzdání vzor 060 o. s. ř., aby měl k dispozici aktuální údaje. Teprve na základě další žádosti krajského soudu ze dne 5. 10. 2010 se krajský soud dozvěděl ze sdělení Městského úřadu v Poličce ze dne 18. 10. 2010, že stěžovatel P. Č. byl uznán plně invalidním bez nároku na výplatu invalidního důchodu. Tato skutečnost nevyplývá ani z č. l. 45 až 49 spisu, ani z č. l. 179 spisu, kde je toliko zcela obecně uvedeno, že stěžovatel není zaměstnán z důvodů zdravotních. Proto takový důraz na aktuálnost údajů vzoru 060 o. s. ř. již v zájmu předcházení nedorozumění, např. i ohledně možností zvýšit si příjem vlastním přičiněním. V uvedeném směru proto vyvíjel aktivitu právě krajský soud, a nikoliv stěžovatel jako účastník řízení, ač by tomu mělo být naopak. Tomuto soudu také nic nebrání v tom, aby prověřil údaje tvrzené účastníkem řízení ve vzoru 060 o. s. ř. Stěžovatel se proto mýlí ve svém závěru, že pokud uvede v čestném prohlášení, že nemá žádné příjmy, pak s ohledem na materiální stránku toho prohlášení je zřejmé, že žádné příjmy nemá. To neplatí bez dalšího. Jinak by nemělo smysl ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. o tom, že se přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Stěžovatel v kasační stížnosti též vznesl zásadní nesouhlas s postupem krajského soudu, který podle jeho tvrzení jen opakuje aritmetické počty o výši soudního poplatku ve vztahu k disponibilnímu příjmu, jež se projevují v uplatňování zásady „nesuďte se, když na to nemáte, či si nejste jistý opodstatněností žaloby“. Krajský soud tento chybný postup ostatně opakuje i navzdory zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Ans 1/2009.

Krajský soud vyšel v napadeném usnesení z toho, že stěžovatel prokazatelně disponuje měsíčně s finanční částkou minimálně 6026 Kč (příspěvek na živobytí ve výši 3126 Kč měsíčně, doplatek na bydlení ve výši 2900 Kč měsíčně), což činí cca částku 70 000 Kč za rok. Výše soudního poplatku 1000 Kč, kterou je nutno normálně zaplatit za podání žaloby, pak není - ve srovnání s prokazatelným ročním příjmem stěžovatele ve výši cca 70 000 Kč, natolik nepřiměřená, aby stěžovatel nemohl zaplatit soudní poplatek 1000 Kč.

Krajský soud při rozhodování o osvobození stěžovatele od soudních poplatků nepochybně přihlížel k celkovým majetkovým poměrům stěžovatele jako žadatele o osvobození od soudních poplatků a k výši soudního poplatku. Bez toho by krajský soud ostatně ani nemohl dospět k celkovému zhodnocení všech okolností, které vypovídají o poměrech žadatele o osvobození od soudních poplatků. Za této situace se proto nemohl

vyhnout úvahám o výši soudního poplatku ve vztahu k disponibilnímu příjmu. Tato úvaha krajského soudu je zcela legitimní a zásadní pro posouzení základní otázky, zda není účastníkovi řízení v důsledku jeho nepříznivé majetkové situace znemožňováno uplatňování a bránění svého práva u správního soudu. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil, z jakých důvodů má za to, že výše soudního poplatku není - ve srovnání s prokazatelným ročním příjmem stěžovatele, natolik nepřiměřená, aby stěžovatel nemohl zaplatit soudní poplatek v uvedené výši.

Stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně nevytýká krajskému soudu nesprávnost úvah ve vztahu k jeho majetkovým možnostem zaplatit soudní poplatek ve výši 1000 Kč, ale to, že správní soud vůči němu uplatňuje zásadu „nesuďte se, když na to nemáte, či si nejste jistý opodstatněností žaloby“, kterou považuje za útisk. Nejvyšší správní soud se proto v důsledku dispoziční zásady nevyjadřuje k úvahám krajského soudu ohledně poměru výše soudního poplatku a majetkových možností stran zaplacení tohoto poplatku. Pokud pak stěžovatel namítá nesmyslnost aritmetických výpočtů krajského soudu o výši soudního poplatku ve vztahu ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2009, č. j. 7 Ans 1/2009 - 100, třeba uvést, že krajský soud tehdy vycházel z výše soudního poplatku 2000 Kč, která pak byla ustálena na částce 1000 Kč.

Nejvyšší správní soud musí nejprve obecně poukázat na to, že zneužívání dobrodiní osvobození od soudních poplatků je nepochybně důvodem pro rozhodnutí správního soudu o zamítnutí podané žádosti, resp. pro nepřiznání osvobození od soudních poplatků. Má-li správní soud v každém jednotlivém případě vážit konkrétní specifické okolnosti žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuální poměry žadatele, musí se v rámci tohoto postupu zabývat i otázkou, zda žadatel neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem.

Nejvyšší správní soud připomíná i stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 12. 5. 2010, sp. zn. Cpjn 204/2009, v němž vyslovil Nejvyšší soud tento závěr: *„V této souvislosti je třeba vzít v úvahu účel právní úpravy soudních poplatků, od nějž se odvíjejí i způsoby určení jeho výše v jednotlivých případech. Obecně uznávaným účelem (funkcí) soudních poplatků je zabezpečit zčásti úhradu nákladů, které vznikají státu výkonem soudnictví (fiskální funkce), omezovat podávání některých neuvážených či svévolných (šikanózních) návrhů na zahájení soudních řízení (regulační funkce) a působit na to, aby povinní dobrovolně plnili své povinnosti (motivační funkce) - srov. např. důvodovou zprávu k zákonu č. 549/1991 Sb. nebo nález Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. II.ÚS 2432/08.“*

Mají-li proto soudní poplatky zajistit výše uvedenou regulační funkci, musí soudy kromě majetkové situace účastníka řízení zohlednit i další okolnosti případu, např. v podobě procesního postupu daného účastníka v předmětném řízení, případně v dalších jím vedených řízení před tímto soudem. Nejvyšší správní soud již také vyslovil, že součástí posouzení specifických okolností žádosti o osvobození od soudních poplatků je také úvaha, zda žadatel neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 – 91, dostupný na www.nssoud.cz). Jakýkoli jiný závěr by byl v rozporu s účelem institutu osvobození od soudních poplatků.

Je skutečností, že stěžovatel vede ve značném počtu spory u správních soudů. Jen Nejvyšší správní soud eviduje od 1. 1. 2008 do 18. 5. 2011 141 kasačních stížností stěžovatele (mimo dalších podání vedených zejména v rejstřících Aprk, Aprn a Na) Z pouhého údaje o četnosti sporů iniciovaných stěžovatelem pochopitelně nelze *eo ipso* usuzovat na zneužití práva stěžovatele. Pro posouzení věci v tomto směru je však podstatný samotný způsob, jakým stěžovatel soudní spory vede a jaká je jejich podstata.

Nejvyšší správní soud má za to, že při rozhodování o osvobození od soudních poplatků je třeba brát v úvahu i motivaci žalobce při podávání žalob, jak o ní uvážil krajský soud.

Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatel podal žalobu na ochranu proti nečinnosti Jihočeské vědecké knihovny v Českých Budějovicích (údajně stran žádosti o poskytnutí informací). Z pohledu toho, co již bylo uvedeno, musel správní soud při svém rozhodování přihlížet - mimo jiné - i k povaze uplatněného nároku. V této věci nejde o veřejné subjektivní právo stěžovatele na určité plnění správy vůči němu, které by se bytostně dotýkalo jeho materiální existence (např.. spor o důchod, resp. jeho výši).V této věci jde o veřejné subjektivní právo, které se týká tvrzené nepřípustné pasivity příslušného orgánu na poli poskytování informací. Zde je třeba velmi citlivě rozlišovat (především tam, kde jde nejen o četné spory žalobce a jeho nadměrnou procesní aktivitu, jež ukazují často na účelovost), zda v některých případech nejde o zneužívání dobrodiní osvobození od soudních poplatků a nástrojů správního soudnictví.

Krajský soud řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, z jakých důvodů není namístě přiznat stěžovateli dobrodiní osvobození od soudních poplatků. Při rozhodování o osvobození stěžovatele od soudních poplatků vzal v úvahu nejen majetkové poměry stěžovatele a výši soudního poplatku, ale i jeho motivaci při podávání žalob. V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil i řadu postulátů při podávání žalob ve správním soudnictví [krajský soud je přesvědčen, že soudní ochrana by měla nastupovat až tam, kde selhávají běžné společensko-ekonomické instrumenty řešení problémů; žalobce musí zvažovat, zda své návrhy podává až po využití jiných (nejen právních) prostředků běžných v životě společnosti (ostatně v případě úspěšných žalob by mu byl soudní poplatek žalovanou stranou uhrazen); správní soudnictví nemůže být fórem, na kterém se budou bezplatně projednávat časté spory soukromoprávního charakteru, ačkoliv primárním posláním tohoto soudnictví je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob; žalobce proto musí při podávání žalob v rámci správního soudnictví také vyhodnocovat, zda jeho návrhy neslouží jen k bezplatnému ventilování sporů s žalovanými stranami soudní cestou, aniž by byly splněny předpoklady ochrany poskytované subjektivním veřejným právům a nemůže tak podávat žalobu jako svévolný prostředek, kterým hodlá demonstrovat vlastní přesvědčení v souzené věci; při respektování uvedených zásad by pak opodstatněné případy žalob nemohly pro stěžovatele představovat položku, kterou by stěžovatel nebyl schopen uhradit z již uvedeného ročního příjmu, resp. vynaložená položka by mu v případě úspěchu ve věci byla uhrazena protistranou].

Krajský soud posléze stěžovateli naznačil, že uvedený odpovědný přístup k podávání žalob u něho postrádá (stěžovatel ostatně vedl u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 30 C 182/2007 s žalovanou civilní spor o uložení povinnosti, v němž mu rovněž nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků).

Stěžovatel v mnohých návrzích postupuje tak, že smyslem řízení pro něho již není ochrana jeho práv, ale postupně se jím stává samotné vedení sporu, využívání všech možných a nemožných prostředků procesní obrany, zdůrazňování jakýchkoli skutečných i domnělých formálních nepřesností v postupu správních orgánů a krajských soudů a lpění na jejich formálním odstraňování. Původní smysl vedení pře tak ustupuje do pozadí, a motivací pro další proces je již proces samotný.

Stěžovatel jistě může řešit své spory způsobem, jakým to doposud činí, nemělo by se tak ovšem dít za podpory státního rozpočtu. Nelze ponechat bez povšimnutí, že množství a zejména charakter sporů a různých návrhů vedených a uplatňovaných stěžovatelem ve spojení se žádostmi o osvobození od soudních poplatků vedl zatím spíše k neúměrné eskalaci jeho procesní aktivity, jen zřídka motivované snahou dobrat se meritorního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud shora přijatými závěry neomezuje stěžovatele na jeho právech či na přístupu k soudu. Obdobně neomezuje stěžovatele ani pokud jde o možnost vedení podobných sporů v budoucnu. Správní soudy se musí nadále zabývat každou případnou žádostí stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a posuzovat konkrétní okolnosti jednotlivých případů. Je však třeba připomenout i významnou regulační funkci soudních poplatků. Zamýšlí-li proto stěžovatel vést spory obdobného obsahu a zejména při nich postupovat způsobem, jak to v současné době činí, pak je třeba, aby tyto spory vedl s vědomím existence povinnosti platit soudní poplatek.

Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost stěžovatele směřující proti napadenému usnesení krajského soudu (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel nedosáhl v řízení procesního úspěchu a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované pak nevznikly žádné náklady řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu